«Το δώρο»

11/12/02

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ συγγραφική συνεργασία, αυτήν των Αλέξανδρου Ρήγα και Δημήτρη Αποστόλου, παραδίδει στο νέο-ελληνικό θέατρο ένα ακόμη καινούργιο έργο: «Το δώρο», στο θέατρο «Κιβωτός».

Ο τίτλος του συγκεκριμένου έργου αποτελεί και το δραματικό πρόσχημα πάνω στο οποίο κτίζεται βαθμιαία η πλοκή αφού ένα σύγχρονο ζευγάρι – προφανώς καλεσμένο σε γάμο φίλων – κατά την προετοιμασία για την τελετή αρχίζει να συζητά τι δώρο πρέπει ν' αγοράσουν. Αργότερα στη συζήτηση συμμετέχει και ένα ζευγάρι με το οποίο σχεδιάζουν να πάνε μαζί στον γάμο. Από κουβέντα σε κουβέντα, έρχονται στην επιφάνεια η φτήνεια, τα συμφέροντα, οι συμβιβασμοί.

Παρ' όλ' αυτά θεωρώ ότι το κείμενο χρειαζόταν περισσότερη δουλειά. Υπάρχει μια «αγωνία» να μαζευτούν όσο το δυνατόν πιο πολλές επιτυχημένες ατάκες για να βγει γέλιο. Αυτό το στοιχείο σε πολλά σημεία υποσκελίζει τη σπουδαιότητα των αποκαλύψεων για τις σχέσεις των ζευγαριών. Δίνεται περισσότερη βαρύτητα στην ατάκα παρά στη σκιαγράφηση των χαρακτήρων και την ανάλυση των καταστάσεων σε βάθος.

Παραδείγματος χάριν, η σκιαγράφηση της Αννυς, ως γυναίκας με υπερβολική αφέλεια και τσιγκουνιά, λειτουργεί περισσότερο ως κίνητρο για να εκμαιεύσει γέλιο παρά ως αντιπροσωπευτικό μοντέλο χαρακτήρα – τύπου της εποχής μας. Η δομή της γραφής του κειμένου είναι τέτοια ώστε νιώθεις ότι οι δραματικοί χαρακτήρες «ζουν» τη σκηνική τους ζωή περισσότερο για να κάνουν τον θεατή να ευθυμήσει παρά ως άρτια και αυτοτελή πρόσωπα. Υπάρχει μια σχετική πληροφόρηση στην σκιαγράφηση των προσωπικοτήτων τους χωρίς όμως να εξισορροπείται από την ίδια τάση εμβάθυνσης σε πολλά από τα κίνητρα και τις συμπεριφορές τους. Βέβαια, το γέλιο έρχεται άφθονο μέσα από φαρσικά στοιχεία και αρκετές ευφυείς ατάκες, στην ανέλιξη της πλοκής η οποία θυμίζει συρραφή σεναριακών επεισοδίων με γρήγορους και εντατικούς ρυθμούς.

Η σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Ρήγα υπογραμμίζει τις εντάσεις, επιταχύνει τους υπάρχοντες γρήγορους ρυθμούς, ρυθμίζει τους χρόνους και πετυχαίνει να συντονίσει τις καταστάσεις και τα δραματικά πρόσωπα σε μία αρμονική σύνθεση. Ομως η εξαίρετη διανομή «γράφει» το δικό της κείμενο επί σκηνής με τις παύσεις, τους μορφασμούς, τις χειρονομίες, τις πόζες. Μια τέτοια καλή επιλογή ηθοποιών είναι πραγματικό «δώρο» για το συγκεκριμένο κείμενο το οποίο εμπλουτίζεται από δεξιοτέχνες καλλιτέχνες.

Λειτουργικό και εύχρηστο το σκηνικό του Γιώργου Γαβαλά όπου οι περισσότερες σκηνές διαδραματίζονται στον κήπο του σπιτιού του ζευγαριού. Βέβαια το γεγονός ότι τα πιο πολλά επεισόδια γίνονται εκεί δεν είναι τυχαίο αν υπολογίσει κανείς ότι σημαντικό ρόλο στην υπόθεση και στην ανέλιξη της πλοκής παίζουν και μερικοί γείτονες οι οποίοι ως δραματικά πρόσωπα ολοκληρώνουν την σκιαγράφηση του κοινωνικού περίγυρου του ζευγαριού. Επαρκώς καλύπτουν τις ανάγκες του έργου τα κοστούμια της Εβελιν Σιούπη.

Η Χρύσα Ρώπα κυριολεκτικά «σαρώνει» τη σκηνή με νεύρο, ετοιμότητα, και σβελτάδα ενσαρκώνοντας την «απαίδευτη» σύζυγο ενός «κυκλωματικού» πολιτικού μηχανικού τον οποίο ερμηνεύει εκφραστικότατα ο Γιώργος Νινιός. Η Ελένη Καστάνη όντως «γράφει» επί σκηνής με την καρικατουρίστικη, έως βαθμού έσχατης υπερβολής, αφέλεια και τσιγκουνιά που διακρίνει το δραματικό χαρακτήρα της Αννυ. Η ηθοποιός με τις παύσεις της, τα γελάκια, την κλισέ φράση «σόρι» αλλά και τις κωμικές πόζες, χαρίζει αυθόρμητο και άφθονο γέλιο στην πλατεία ολοκληρώνοντας σκηνικά την ηρωίδα που υποδύεται. Υπέροχος είναι και ο Παύλος Κοντογιαννίδης στο ρόλο του πενηντάρη φυσικομαθηματικού που κυνηγάει τις μικρούλες. Μια καλορυθμισμένη και εύθυμη παράσταση.

Καλλιόπη Ραπανάκη